

CATRIONA WARD

*Ultima
casă
de pe
strada
Needless*

Traducere din limba engleză de

CARMEN ION

Redactare: Liviu Szóke, Shauki Al-Gareeb

Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

CATRIONA WARD

THE LAST HOUSE ON NEEDLESS STREET

Copyright © 2021 by Catriona Ward.

All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
LEDA BAZAAR, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WARD, CATRIONA

Ultima casă de pe strada Needless / Catriona Ward; trad. din
lb. engleză: Carmen Ion. - București: Leda Bazaar, 2023
ISBN 978-606-088-157-5

I. Ion, Carmen (trad.)

821.111

*Lui River Emanuel Ward Enoch, nepotul meu,
născut pe data de 14 august 2020*

Ted Bannerman

ASTĂZI ESTE ANIVERSAREA FETIȚEI CU ÎNGHEȚATA PE Băț. S-a întâmplat lângă lac, acum unsprezece ani – era acolo, și pe urmă nu a mai fost. Așa că ziua se anunță deja a fi una proastă atunci când descopăr că printre noi se află un Ucigaș.

Olivia aterizează greu pe burta mea și scoate niște sunete ascuțite ca de mecanism de ceasornic. Nu știu să existe ceva mai bun pe lumea asta ca o pisică în patul tău. Mă joc cu ea pentru că mai târziu, când va veni Lauren, Olivia o să se facă nevăzută. Ea și cu fiica mea nu se suportă reciproc.

— Gata, m-am trezit! o înștiințez. E rândul tău să pregătești micul-dejun.

Se uită la mine cu ochii ei galben-verzui, apoi se îndepărtează tiptil. Găsește o rază de soare, se lasă învăluită de ea și clipește în direcția mea. Pisicile n-au simțul umorului.

Merg să iau ziarul de pe scara care dă în verandă. Îmi place ziarul local pentru că e unul dintre puținele care are o rubrică cu alerte de păsări rare – și poți să scrii

acolo dacă vezi ceva special, de pildă o ciocănitore aurie sau o brumăriță. Chiar dacă e foarte devreme, aerul difuz e cald ca supa. Strada pare și mai tăcută ca de obicei. Mută, de parcă ar rememora ceva.

Stomacul mi se strânge ghem când văd prima pagină a ziarului. Iat-o pe fată. Uitasem de aniversare. Nu prea am noțiunea timpului.

E aceeași poză ca de fiecare dată. Ochii ei par mari în umbra aruncată de borul pălăriei și-și ține degetele încleștate pe bățul înghețatei, ca și cum s-ar teme că ar putea să i-o ia cineva. Părul tuns scurt, băiețește, îi stă lipit, umed și lucios, de scalp. A înotat și tocmai a ieșit din apă, dar nimeni nu o înfășoară într-un prosop pufos ca să se usuce. Nu-mi place chestia asta. Ar putea să răcească. Cealaltă poză, cea cu mine, nu apare în ziar. Au dat de necaz din cauza ei. Deși, dacă mă întrebați pe mine, nu suficient de mari.

Fetița cu Înghețata pe Băț avea șase ani. Toată lumea a fost supărată. Avem probleme dintr-astea, mai ales împrejurul lacului, așa că totul s-a petrecut repede. Poliția a percheziționat casele din comitat ale tuturor celor suspectați că le puteau face rău copiilor.

Nu mi s-a permis să stau înăuntru în timp ce făceau asta, așa că am rămas să aștept pe scară. Era vară și soarele ardea puternic și fierbinte, ca suprafața unei stele. Pielea mi s-a ars treptat pe măsură ce trecea după-amiaza. I-am auzit cum trag deoparte carpeta albastră urâtă din camera de zi, cum smulg scândurile din podea și cum fac o gaură în peretele din spatele dulapului meu fiindcă li se păruse că sună a gol. Și-au lăsat câinii să umble prin curte, prin dormitorul meu, peste tot. Știam ce fel de câini sunt. Aveau

în ochi scânteile albe ale morții. Un bărbat slăbănog cu un aparat de fotografiat a venit și mi-a făcut poze în timp ce așteptam. Nu mi-a trecut prin cap să-l opresc.

— Fără poze nu-i articol, mi-a zis el în timp ce se îndepărta.

N-am înțeles ce voia să spună, dar mi-a făcut cu mâna voios la plecare, așa că i-am răspuns la fel.

— Nu vă simțiți bine, domnule Bannerman?

Femeia detectiv semăna cu un oposum. Era foarte obosită.

— N-am nimic, i-am răspuns.

Tremuram. *Liniștește-te, micuțule Teddy!* Dinții îmi clănțăneau în gură, de parcă-mi era frig, când de fapt afară era foarte cald.

— M-ați strigat pe nume. Și ați țipat ceva – mi s-a părut că aud cuvântul „verde”.

— Probabil că mi-am amintit de o poveste pe care am inventat-o în copilărie despre niște băieți care s-au rătăcit și s-au transformat în lucruri verzi, căzând în lac.

Femeia m-a privit suspicioasă. Cunoșteam genul ăsta de privire. Am mereu parte de ea. M-am agățat strâns de trunchiul micului stejar din curtea din față a casei. Copacul îmi împrumuta o parte din forța sa. Aveam ceva de mărturisit? Dacă da, gândul doar plutea pe undeva pe la marginea minții mele.

— Domnule Bannerman, aceasta este singura dumneavoastră reședință? Nu mai sunt alte proprietăți pe aici? Vreo cabană de vânătoare sau altceva de genul ăsta?

Detectiva și-a șters picătura de transpirație de pe buza de sus. Îngrijorarea o apăsa cu putere pe spinare, ca o nicovală.

— Nu, i-am răspuns. Nu, nu, nu.

Nu avea cum să înțeleagă care era treaba cu locul de weekend.

În cele din urmă polițiștii au plecat. Au fost nevoiți să o facă, din moment ce fusesem toată după-amiaza la 7-Eleven și aveam martori. Și camerele de supraveghere o confirmau. Ce obișnuiam să fac acolo: să stau afară, pe trotuar, lângă ușile glisante. Când ușile se deschideau suierând, lăsând să iasă oamenii în vârtejul de aer rece, le ceream bomboane. Câteodată îmi dădeau dacă aveau, ba uneori cumpărau special pentru mine. Lui Mami i-ar fi fost tare rușine dacă ar fi aflat, dar mie îmi plăceau enorm bomboanele. Nu m-am apropiat niciodată de lac sau de Fetița cu Înghețata pe Băț.

Atunci când au terminat, în final, cu scotocitul, și mi-au dat voie să intru în casă, le-am mirosit prezența peste tot. Urme de apă de colonie, transpirație, cauciuc scârțâitor și chimicale. M-am necăjit pentru că îmi descoperiseră lucrurile prețioase, precum poza cu Mami și cu Tati. Poza începuse deja să se șteargă și trăsăturile lor păliseră. Erau pe cale să mă părăsească, să dispară în albeață. Și mai era și cutiuța muzicală spartă, așezată pe polița de deasupra șemineului. Mami o adusese din casa ei de departe. Cutiuța muzicală nu funcționa. O spărsesem în aceeași zi în care sfărâmasem păpușile rusești, ziua când se petrecuse treaba aceea cu șoarecele. Corpul micii balerine se frânsese, se prăbușise și murise. Poate că cel mai rău îmi părea pentru ea. (Îi spun Eloise. Nu știu de ce, doar că numele mi se pare că i se potrivește.) Vorbele lui Mami mi-au răsunat în ureche: „Tu, Theodore, îmi iei totul. Totul.”

Oamenii ăia se uitaseră la toate lucrurile mele cu ochii și cu gândurile lor și casa nu părea să îmi mai aparțină.

Am închis ochii și am inspirat adânc ca să mă calmez. Când i-am deschis din nou, păpușa rusească mi-a răs-puns cu un surâs larg. Lângă ea era cutiuța muzicală. Eloise, balerina, stătea mândră și dreaptă, cu brațele perfect întinse deasupra capului. Mami și Tati îmi zâm-beau din poză. Sub tălpi simțeam moliciunea ghemotoa-celor din covorașul meu portocaliu frumos.

M-am simțit pe loc cu mult mai bine. Totul era OK. Eram acasă.

Olivia m-a împuns cu capul în palmă. Am râs și am ridicat-o în poală. Asta m-a făcut să mă simt și mai bine. Dar deasupra, în pod, băieții verzi au prins să se foiască.

În ziua următoare am apărut în ziar. Titlul articolului era CASA SUSPECTULUI, PERCHEZIȚIONATĂ. Și iată-mă și pe mine, în fața casei! Fuseseră percheziționate și alte case, dar în articol se insinua că a mea fusese singura, așa că am presupus că ceilalți locuitori fuseseră suficient de deș-tepți, încât să-și acopere fețele atunci când fuseseră foto-grafiați. „Fără poze nu-i articol.” Mi-au postat poza chiar lângă cea a Fetiței cu Înghețata pe Băț, și asta s-a trans-format într-o poveste în sine.

În poză nu apărea denumirea străzii, dar bănuiesc că oamenii au recunoscut-o. Prin ferestre se ițeau pietre și cărămizi. Multe. De cum înlocuiam un ochi de geam, intra altă piatră. Simțeam că înnebunesc. S-a întâmplat de atâtea ori, încât am cedat și am bătut în cuie placaj peste ferestre. Asta i-a mai încetinit. Atunci când n-ai ce sparge, nu prea mai are haz. Și n-am mai ieșit din casă pe timpul zilei. Au fost vremuri grele.

O așez pe Fetița cu Înghețata pe Băț – adică ziarul cu poza ei – în dulapul de sub scări. Mă aplec ca să-l strecor

la fundul teancului. Și atunci îl văd pe raft, pe jumătate ascuns sub turnul de ziare – casetofonul.

Îl recunosc pe loc. E al lui Mami. Îl iau de pe raft. Îl simt ciudat la atingere, ca și cum cineva ar șopti undeva prin apropiere, chiar sub nivelul meu auditiv.

În mașinărie există deja o bandă, parțial folosită – e înregistrată cam pe jumătate dintr-o parte. E o bandă veche, cu o etichetă în dungi galbene cu negru. Și scrisul ei precis, acum șters. *Note.*

Nu ascult banda. Știu ce e pe ea. Mami își recita întotdeauna notele cu voce tare. Se împotmolea un pic la consoane, un obicei de care nu se putea dezבăra. În vocea ei puteai auzi marea. Mami se născuse departe, sub o stea fatidică.

Îmi spun: *Lasă casetofonul, uită că l-ai văzut!*

Am mâncat un castravete murat și acum mă simt mult mai bine. La urma urmei, toate astea s-au întâmplat acum mult timp. Afară a început să se lumineze și ziua se anunță frumoasă. Curând vor veni păsările. În fiecare dimineață năvălesc din pădure și descind în curtea din spate a casei. Gâturi galbene, aușei, cinteze, forfecuțe, vrăbii, mierle, porumbei de oraș. Curtea se aglomerează și se face frumoasă. Îmi place la nebunie să o privesc. Am făcut în placaj o gaură de mărimea potrivită exact în locul potrivit – prin ea am vedere spre întreaga curte. Mă asigur că sunt întotdeauna pline castroanele și că păsările au suficientă apă. Pot să aibă de suferit pe arșița asta.

Dau să mă uit pe gaură, așa cum fac în fiecare zi, când simt un spasm în stomac. Uneori măruntaiele mele o iau înaintea minții. Ceva e în neregulă. E o dimineață prea liniștită. Mă cert singur, îmi impun să nu mă port ciudat, trag aer adânc în piept și-mi lipesc ochiul de gaură.

Gaița e prima pe care o zăresc. Zace drept în mijlocul gazonului. Zvâcnește. Dezmiardă aerul cu o aripă lungă, disperată să-și ia zborul. Tare ciudat mai arată păsările atunci când nu zboară! Păsările nu sunt făcute să stea locului mult timp.

Mâinile îmi tremură în clipa când răsucesc cheile în cele trei lacăte de la ușa din spate. *Zdrang, zdrang, zdrang!* Chiar și așa, am grijă să încui ușa la loc. Păsările zac peste tot în curte, împrăștiate pe iarba pârjolită. Se zvârcolesc neputincioase, prinse în ceva ce aduce a hârtie cerată. Multe sunt deja moarte, poate vreo douăzeci. Unele însă, nu. Număr șapte inimi care încă mai bat. Văd cum păsările horcăie, cu limbuțele lor negre înțepenite de durere.

Mintea îmi aleargă nebunește. Îmi ia trei răsuflări ca să înțeleg pe deplin ceea ce văd. Noaptea trecută, cineva a trecut pe la fiecare adăpătoare și a înfășurat clei în jurul coliviilor din sârmă prinse în chingi atârinate de sfori. În zori, când păsările au venit să se hrănească, picioarele și ciocurile le-au rămas prinse în clei.

Tot ce îmi trece prin cap e *Crimă, crimă, crimă...* Cine ar fi putut să le facă așa ceva unor păsări? Și pe urmă îmi spun: *Trebuie să fac curat. Nu pot s-o las pe Lauren să vadă asta.*

Pisica vagaboandă stă ghemuită în iedera de lângă gardul din sârmă și mă urmărește atentă cu ochii ei chihlimbarii.

— Cară-te! țip la ea.

Și arunc cu primul lucru care-mi vine la îndemână, o doză goală de bere. Doza zboară descriind un cerc larg și lovește stâlpul gardului cu o bufnitură. Pisica se îndepărtează fără grabă, cu mersul ei șontăcăit și strâmb, ca și cum ar pleca de bunăvoie.

Strâng păsările vii. Se lipesc una de alta în mâinile mele, ca o masă fremătătoare. Par un monstru desprins din coșmarurile mele, totul numai picioare și ochi, și ciocuri care sorb hulpav aerul. Când încerc să descâlcesc masa informă, penele se dezlipesc de pe piele. Păsările nu scot niciun sunet. Și poate că ăsta e lucrul cel mai rău. Păsările nu sunt ca oamenii. Durerea le amuțește.

Le duc în casă și încerc toate variantele care îmi trec prin minte pentru a dizolva cleiul. Dar după numai câteva încercări cu solventul realizez că nu fac decât să înrăutățesc situația. Păsările își închid ochii și icnesc inhalând vaporii. Nu știu ce să fac. Pare că nu voi reuși în veci să le dezlipesc. Păsările nu pot supraviețui în asemenea condiții, și totuși încă n-au murit. Mă gândesc să le înec și mai apoi să le zdrobesc capetele cu ciocanul. Mă simt tot mai ciudat cu fiecare idee care îmi trece prin cap. Îmi zic apoi să descui dulapul unde țin laptopul. Poate că voi găsi vreo soluție pe internet. Numai că nu știu unde să așez păsările. Sunt lipicioase și rămân înțepenite pe orice suprafață le-aș așeza.

Și pe urmă îmi amintesc de o chestie pe care am văzut-o la televizor. Merită s-o încerc, mai ales că avem oțet în casă. Cu o mână, tai pe lungime un ciorap de damă. Iau de sub chiuvetă o caserolă Tupperware mare, niște praf de copt și oțet alb. Așez cu grijă păsările în cutie, o sigilez și trec ciorapul prin gaura pe care am făcut-o în capacul cutiei. Amestec soda cu oțetul în sac, pe care îl leg de ciorap cu un elastic. Acum cutia s-a transformat într-o cameră de gazare. Aerul dinăuntru începe să se schimbe și fâlfăitul aripilor slăbește. Urmăresc totul, pentru că moartea merită să fie urmărită. Până și o pasăre merită martori la deces. Nu durează mult. Deja cedaseră oricum pe

jumătate, de la căldură și spaimă. Ultimul care moare e un porumbel; mișcările de urcare și de coborâre ale pieptului lui grăsuț încetinesc treptat, până ce se opresc cu totul.

Ucigașul m-a transformat și pe mine într-un ucigaș.

Pun leșurile în lada de gunoi din curtea din spate. Corpuri inerte, calde încă și moi la atingere. O mașină de tuns iarba se aude bâzâind undeva prin cartier. Mirosul de iarbă tăiată începe să răzbată în aer. Lumea a început să se trezească.

— Ești bine, Ted?

Este bărbatul cu părul de culoarea sucului de portocale. Își scoate cățelul la plimbare prin pădure în fiecare zi.

— Da-da, sunt bine, îi răspund.

Bărbatul se holbează la picioarele mele. Bag de seamă că nu port șosete sau pantofi. Picioarele mele sunt albe și păroase. Îmi acopăr un picior cu celălalt, dar asta nu mă face să mă simt mai bine. Câinele gâfâie și rânjește la mine. Animalele de companie sunt în general mai bune decât oamenii. Îmi pare rău pentru câinii și pisicile și iepurașii și hamsterii ăia. Sunt obligați să trăiască pe lângă oameni și, mai rău decât atât, să-i iubească. Olivia nu e un simplu animal de companie. E mult mai mult de-atât. (Deși presupun că toți stăpânii de pisici cred asta despre animalul lor.)

Mă gândesc la Ucigașul care se furișează pe lângă casa mea în întuneric, punând capcane în curte – sau poate chiar aruncând priviri înăuntrul casei, ca să mă urmărească pe mine, pe Lauren și pe Olivia cu ochii lui de gândac mort –, și inima mi se strânge.

Mă întorc. Doamna cu Chihuahua stă foarte aproape de mine. Cu mâna pe umărul meu. Asta e ceva neobișnuit.

De regulă, oamenilor nu le place să mă atingă. Cățelul pe care îl ține la subraț tremură și se holbează la mine cu ochii lui bulbucăți.

Stau în fața casei doamnei cu Chihuahua, care e galbenă cu șarpantă verde. Mă simt de parcă aș fi uitat ceva sau sunt pe cale să-mi amintesc. *Revino-ți!* îmi spun. *Nu te purta ciudat!* Oamenii stau cu ochii pe ciudați. Și au memorie bună.

— ...vai de mine, ce-i cu piciorul tău? zice acum femeia. Unde îți sunt pantofii?

Cunosc prea bine tonul ei. Femeile micițe au tendința să-i dădăcească pe bărbații solizi. Nu știu de ce, e un mister.

— Trebuie să fii mai atent, Ted, spune ea. Mama ta și-ar face mii de griji din pricina ta.

Văd că piciorul îmi sângerează – o dâră de un roșu întunecat se prelinge pe beton. Probabil că am călcat pe ceva din nebăgare de seamă.

— Gonesc pisica aia vagaboandă, îi răspund. Vreau să zic că am gonit-o. Pentru că nu vreau să-mi alerge păsările prin curte.

(Nu reușesc întotdeauna să mă descurc cu timpurile verbale. Mi se pare că totul se petrece chiar în clipa aceea și uneori uit că de fapt s-a întâmplat deja.)

— Mare pacoste, pisica aia! zice femeia.

O sclipire de interes îi apare în privire. I-am oferit un nou subiect.

— E o năpastă, continuă ea. Primăria ar trebui să se ocupe de pisicile vagaboande exact așa cum se ocupă de ceilalți dăunători.

— Oh, de acord! spun eu. Aveți perfectă dreptate.

(Nu țin minte numele oamenilor, dar am alte metode de a-i judeca și a-i ține minte. Prima dintre ele este

răspunsul la întrebarea dacă s-ar purta frumos cu pisica mea. Nu aş lăsa-o pe femeia asta să se apropie de Olivia.)

— Mersi oricum! adaug. Deja mă simt ceva mai bine.

— Cred şi eu, zice femeia. Vino mâine pe la mine, la o cană de ceai cu gheaţă! O să fac şi nişte prăjiturile.

— Mâine nu pot.

— Atunci rămâne pentru altă dată. Doar suntem vecini. Şi vecinii trebuie să aibă grijă unii de alţii.

— Aşa spun şi eu mereu, îi răspund politico.

— Ai un zâmbet drăguţ, Ted, ştii? Ar trebui să-l foloseşti mai des.

Îi fac repede cu mâna, rânjesc şi plec şchiopătând, mimând o durere pe care nu o simt şi păşind cu atenţie pe piciorul sângerând până ce mă asigur că nu mă mai vede după colţ.

Doamna cu Chihuahua nu a observat că am plecat, şi asta-i bine. Am pierdut ceva timp, dar nu foarte mult, sau cel puţin aşa îmi închipui. Sub picior simt trotuarul călduţ, dar încă nu fierbinte. Maşina de tuns iarba se aude şi acum bâzâind undeva prin cartier şi mirosul de iarbă tăiată se înalţă lipicios şi verde în aer. Poate vreo două minute. Totuşi, n-ar fi trebuit să ies aşa pe stradă. Şi ar fi trebuit să-mi pun pantofii înainte de a ieşi din casă. A fost o greşeală.

Îmi curăţ piciorul rănit cu dezinfectant dintr-o sticlă verde de plastic. Cred că soluţia e de fapt pentru podele şi blaturi de bucătărie, nu pentru piele. Piciorul arată mult mai rău după; pielea s-a înroşit şi s-a jupuit. Dacă l-aş simţi, probabil că m-ar durea cu adevărat. Dar măcar tăietura e acum curată. Îmi înfăşor piciorul în tifon. Am o grămadă de tifon şi bandaje la îndemână. În casa noastră se întâmplă multe accidente.

Măinile îmi sunt încă lipicioase, de parcă ceva, gen clei sau moarte, ar sta agățate de ele. Îmi amintesc că am citit undeva, cândva, că păsările au păduchi. Sau poate era vorba de pești. Îmi curăț și mâinile cu aceeași soluție pentru podele. Tremur din toate încheieturile. Înghit pastila pe care ar fi trebuit s-o iau în urmă cu câteva ore.

Astăzi se împlinesc fix unsprezece ani de când Fetița cu Înghețata pe Băț a dispărut. Azi-dimineață cineva mi-a omorât păsările. Poate că aceste două lucruri nu au nimic în comun. Lumea e plină de chestii lipsite de sens. Dar poate că există o legătură între ele. Cum de a știut Ucigașul că atât de multe păsări obișnuiesc să se hrănească în zori în curtea mea? Oare cunoaște bine cartierul? Gândurile astea nu-mi dau pace.

Fac o listă. Prima oară scriu: *Ucigașul*. Lista nu e deloc lungă.

Bărbatul cu Păr de Culoarea Sucului de Portocale

Doamna cu Chihuahua

Un Străin

Sug capătul creionului. Din păcate, nu cunosc prea bine cartierul. Spre deosebire de Mami. Mami se pricepea la oameni, știa să-i farmece. Dar când mă văd pe mine, oamenii o iau în cealaltă direcție. I-am văzut cu ochii mei răsucindu-se pe călcâie și îndepărtându-se. Așa încât Ucigașul ar putea fi oriunde prin apropiere, la câteva case mai încolo, mâncând pizza sau altceva și râzându-și de mine. Fac alte adăugiri pe listă:

Bărbatul cu Pantofi Otter sau Soția lui sau Copiii lor

Bărbații care locuiesc împreună în Casa Albastră

Doamna care Miroase a Gogoși

Sunt practic aproape toți vecinii de pe strada mea.

Nu cred cu adevărat că Ucigașul s-ar afla printre ei. În plus, unii, ca de exemplu familia cu pantofi Otter, sunt acum plecați în vacanță.

Strada noastră are o denumire ciudată. Unii oameni se opresc ca să-i facă poze indicatorului stradal găurit. Pe urmă pleacă, fiindcă altceva nu mai e de văzut în afara pădurii de dincolo de stradă.

Adaug încet încă un nume pe listă. *Ted Bannerman*. Pentru că nu se știe niciodată.

Descui dulapul unde îmi țin materialele de desen și ascund cu grijă lista sub o cutie veche cu cretă pe care Lauren nu o folosește niciodată.

Judec oamenii după două criterii – cum se comportă cu animalele și ce le place să mănânce. Dacă preferă salatele, sunt cu siguranță oameni răi. Dacă le place brânza, sunt probabil OK.

Încă nu s-a făcut ora zece – îmi dau seama după felul în care soarele se strecoară prin găurile din placaj, aruncând raze de lumină pe podea –, și deja ziua a fost una foarte proastă. Așa că decid să iau masa de prânz mai devreme. Cu felul meu de mâncare preferat, cel mai bun de pe lume. OK, ar trebui să înregistrez chestia asta.

M-am tot gândit – ce-ar fi să folosesc casetofonul ca să-mi înregistrez rețetele? (Știu că lui Mami nu i-ar plăcea treaba asta. Simt în ceafă senzația aia fierbinte că mă port ca o „pacoste”, așa cum îmi spune ea mereu.)

Desfac din ambalaj un set nou de casete. Miros bine. Bag una în casetofon. Când eram mic, mereu îmi doream să mă joc cu el. Casetofonul are un buton roșu mare cât o clapă de pian, care scoate un clinchet atunci când îl apăs.

Habar n-am însă ce să fac cu banda veche a lui Mami, iar asta mă deranjează. Nu pot s-o arunc pur și simplu sau s-o distrug – nici nu se pune problema –, dar pe de altă parte, nici nu vreau să o țin laolaltă cu casetele mele noi și drăguțe. Așa că o pun la loc în dulapul de sub scară și o strecor la fundul teancului de ziare, sub Fetița cu Înghețata pe Băț. OK, acum totul e gata!

Rețetă de sendviș cu brânză și miere, de Ted Bannerman.
 Încingeți ulei într-o tigaie până ce tigaia scoate fum.
 Ungeți cu unt două felii de pâine pe ambele fețe. Luați niște brânză cedar, eu o prefer feliată, dar voi puteți folosi ce vă place. Doar e prânzul vostru. Luați niște miere și întindeți-o pe ambele felii de pâine, pe o față. Așezați brânza cedar peste. Și felii de banană peste brânza cedar.
 Acoperiți sendvișul și prăjiți-l în tigaie până ce se rumenește pe ambele părți. Când e gata, presărați peste el sare, piper și sos de chili. Tăiați-l în două jumătăți. Priviți cum brânza și mierea mustesc și se scurg afară. Aproape că nu vă îndurați să-l mâncați. Ha, ha – aproape.

Vocea îmi sună oribil. De parcă aș fi un copilaș ciudat care a înghițit o broască. Ei bine, o să-mi înregistrez rețetele, dar sigur nu le voi mai asculta decât dacă voi fi nevoit.

Chestia cu înregistratul a fost ideea omului-gândac. El e cel care m-a sfătuit să țin un „jurnal al trăirilor”. Cuvintele astea mă bagă în sperieți. Pentru el, lucrurile păreau cât se poate de simple. „Povestește ce ți se întâmplă și în ce fel te afectează.” Nici prin cap nu-mi trece să fac așa ceva. Totuși, nu-i o idee rea să-mi înregistrez rețetele, în caz că dispar într-o bună zi și nu va mai fi nimeni

care să și le amintească. Măine o să mă ocup de rețeta de sendviș cu oțet și căpșuni.

Mami avea părerile ei în privința alimentației, dar mie mi-a plăcut întotdeauna să mănânc. Cândva m-am gândit că aș putea deveni *chef* și poate proprietarul unui local de servit prânzul. La Ted, așa i-aș fi zis – zău așa, ce idee! Sau aș fi putut scrie cărți de bucate. Numai că nu pot să fac niciuna din chestiile astea din cauza lui Lauren și a Oliviei. N-am cum să le las singure.

Mi-ar prinde bine să pot discuta cu cineva despre treburile astea. (Evident, nu cu omul-gândac. E foarte important să nu-i arăt omului-gândac ce sunt.) Mi-ar face plăcere să-mi împărtășesc experiențele culinare cu un prieten, însă nu am nici unul.

Mă așez pe canapea cu sendvișul în mână și mă uit la televizor la monștri pe roți. Camioanele astea uriașe sunt grozave. Fac zgomot și trec peste lucruri și prin ele. Nimic nu le stă în cale. Brânză și camioane. Ar trebui să mă simt fericit. Însă mintea mi-e plină de pene și ciocuri. Dacă aș fi și eu prins într-o capcană cu clei? Cum ar fi să dispar pur și simplu? Nu aș avea pe nimeni care să-mi fie martor.

Simt o atingere ușoară în lateral. Olivia își împinge capul în mâna mea, apoi mi se așază în poală cu lăbuțele ei catifelate și grele. Se tot răsuțește până ce-și găsește o poziție confortabilă pe genunchiul meu. Olivia știe întotdeauna când sunt supărat. Toarce atât de tare, încât zgâlțâie canapeaua.

— Hai, pisicuțo! îi spun. E timpul să mergi la lădița ta. Lauren o să sosească din clipă în clipă.

Ochii i se închid și corpul i se înmoaie, relaxat. Aproape că îmi alunecă din mâini în timp ce o car, torcând, în

bucătărie. Ridic capacul vechiului răcitor stricat. Ar fi trebuit să-l arunc de mulți ani, însă Oliviei îi place de el, Dumnezeu știe de ce. Ca de fiecare dată, verific să fie scos din priză, cu toate că nu mai funcționează de ani buni. Săptămâna trecută am făcut alte câteva găuri în capac – îmi fac griji că n-ar pătrunde suficient aer înăuntru. E greu să ucizi, dar mult mai greu e să ții pe cineva în viață și în siguranță. O, Doamne, cât de bine știi asta!

Joc cu Lauren jocul ei preferat. Are o mulțime de reguli și implică pedalatul cu viteză mare pe bicicleta roz prin casă și strigatul cu voce tare al numelor de capitale. Lauren sună din clopoțelul de la bicicletă de două ori dacă răspunsul este corect și de patru ori dacă e greșit. E un joc zgomotos, dar și educativ într-un fel, așa că mă pretez la el. Când cineva ciocănește la ușă, îmi așez mâna peste soneria bicicletei.

— Să faci liniște cât răspund eu! o previn pe Lauren. Adică să taci. Și să nu tragi cu ochiul.

Lauren dă din cap în semn de încuviințare.

Este doamna cu Chihuahua. Cățelul își ițește agitat capul din geantă. Ochii îi lucesc în timp ce și-i plimbă peste tot.

— Pare că cineva se joacă zgomotos înăuntru, zice femeia. Copiii ar trebui lăsați să se joace în voie, asta-i părerea mea.

— Fiica mea a venit în vizită, îi răspund. Nu e momentul potrivit acum.

— Auzisem eu cu niște ani în urmă că ai o fiică, continuă doamna cu Chihuahua. Stai așa, cine mi-o fi spus? În fine, nu contează, în clipa asta nu-mi amintesc. Dar am ținut minte că ai o fiică. Și mi-ar plăcea s-o cunosc. Vecinii ar

trebui să întrețină relații prietenești. Uite, ți-am adus niște struguri. Sunt alimente sănătoase, deși dulci, așa că le plac tuturor. Până și copiilor. Sunt ca niște bomboane naturale.

— Mersi! Dar acum trebuie să plec. Știi, nu petrec foarte mult timp cu ea. Și înăuntru e mare dezordine.

— Tu ce mai faci, Ted? mă întreabă ea. Serios vorbesc, ce mai faci?

— Sunt bine.

— Și mama ta ce mai face? continuă ea. Îmi pare rău că nu mai scrie.

— E bine și ea.

— OK, zice femeia după cam un minut. Atunci, mai vorbim.

— Hei, Tati! strigă Lauren după ce ușa se închide în spatele doamnei cu Chihuahua. Chile!

— Santiago! urlu eu.

Lauren țipă și continuă să pedaleze, țâșnind și virând pentru a ocoli mobila. Cântă tare în timp ce pedalează; e un cântec despre păduchii de lemn pe care l-a născocit singură, iar dacă nu aș fi părinte, în veci nu mi-aș fi închipuit că o melodie despre un păduche de lemn mi-ar putea umple sufletul de bucurie. Dar asta e treaba cu dragostea, te lovește drept în moalele capului.

Lauren se oprește brusc din pedalat și cauciucurile bicicletei scârțâie pe scândurile din lemn.

— Nu te mai ține după mine, Ted! zice ea.

— Dar ne jucăm împreună, îi răspund necăjit. Am luat-o din nou de la capăt.

— Nu vreau să ne mai jucăm. Pleacă de aici, mă scoți din sărite!

— Îmi pare rău, pisicuțo, dar nu pot! S-ar putea să ai nevoie de mine.

— Ba n-am nevoie de tine! ripostează Lauren. Și vreau să mă plimb singură cu bicicleta. Ridică vocea: Vreau să stau singură într-o casă numai a mea și să mănânc ce vreau eu, și să mă uit la televizor atunci când am chef și să nu mai văd picior de om niciodată! Vreau să plec la Santiago, în Chile.

— Da, știu, îi răspund. Dar copiii nu se pot descurca singuri. Adulții trebuie să aibă grijă de ei.

— Într-o zi o să-mi iau lumea-n cap, zice ea.

— Uite ce-i, pisicuțo, îi spun pe cel mai blând ton cu putință. Știi foarte bine că așa ceva nu se va întâmpla niciodată.

Mereu încerc să fiu cât mai onest cu ea.

— Te urăsc, Ted!

Cuvintele astea mă dor de fiecare dată, indiferent cât de des le rostește: e ca și cum m-ar pocni tare și iute, pe la spate.

— Spune-mi Tati, nu Ted! îi atrag eu atenția. Și știu că n-ai vorbit serios.

— Ba da, zice ea cu voce subțire și slabă, ca de păianjen. Te urăsc!

— N-ai vrea niște înghețată?

Glasul sună vinovat până și în urechile mele.

— Mai bine nu mă nășteam, declară Lauren și pornește din nou să pedaleze, sunând din clopoțel și trecând cu bicicleta drept peste desenul pe care l-a făcut ceva mai devreme, al unei pisici negre cu ochi verzi de smarald: Olivia.

Nu am mințit mai devreme; în casă chiar e un dezastu. Lauren a vărsat niște jeleu pe podeaua din bucătărie și a trecut apoi peste el, lăsând o dâră lipicioasă peste tot. Pe canapea stau împrăștiate creioane colorate rupte și farfurii murdare sunt răspândite peste tot în casă. Una

dintre distracțiile preferate ale lui Lauren este să ia din dulap farfuriile una câte una și să le lingă. După care să strige: „Tati, toate farfuriile sunt murdare!” Acum rotește bicicleta pe podea și se preface că e un tractor zgomotos care se târăște încet. „Dacă asta îi face plăcere”, mormăi în sinea mea. Asta înseamnă să fii tată.

Dau să-mi iau pastila de la miezul zilei cu un pahar cu apă când Lauren intră cu bicicleta în mine. Apa din pahar se varsă pe carpeta albastră și pastila îmi scapă printre degete, apoi saltă prin aer ca un mic punct galben și dispăre. Îngenunchez și arunc o privire pe sub canapea. Nu o găsesc. Și între timp simt cum îmi pierd răbdarea.

— Fir-ar să fie! mârâi fără să mă gândesc. La naiba!

Lauren începe să țipe. Vocea i se înalță ca o sirenă și capul îmi stă să plesnească.

— Ai înjurat, se plânge ea. Nu mai injura, grasule, urâtule, bătăranule!

Este momentul când îmi pierd cumpătul. Nu vreau, dar mi se întâmplă. Aș vrea să spun că nu din cauza replicii ei cu „grasule, urâtule, bătăranule”, dar aș minți.

— Ajunge! țip eu. Termină! Imediat!

— Nu vreau!

Își apropie ghearele de fața mea, căutându-mi ochii cu degetele ei ascuțite.

— Dacă nu te porți frumos, n-o să-ți mai dau voie să te joci aici.

Reușesc să o țin la distanță și într-un final renunță să se mai zbată.

— Cred că ți-ar prinde bine un pui de somn, pisicuțo, îi spun.

O duc la culcare și pornesc casetofonul. Șuieratul său este liniștitor. Vocea plăcută a femeii se strecoară prin

aer. Este o noapte de iarnă și nimeni nu are un pat în plus de oferit, nicio bomboană... În clipa asta nu-mi amintesc numele cântăreței. Ochii ei sunt plini de compasiune. E ca o mamă, dar una de care știi că n-ai de ce să te temi.

Adun creioanele colorate și cariocile și le număr. Sunt toate. Bun așa!

Obişnuiam să o adorm pe Lauren cu muzica asta. A fost un copil neastâmpărat și se anunță a fi un adolescent dificil. Cum i se spune acum fazei în care se află? A, da, preadolescență. În unele zile, precum cea de azi, pare tare micuță și nu vrea decât să-și călărească bicicleta roz. Îmi fac griji pentru cele petrecute azi. Am foarte multe pe cap.

În primul rând, și asta e cea mai mare problemă: în ultima vreme am ieșit mai des din casă. Mi se întâmplă ori de câte ori sunt stresat. Dacă plec într-o bună zi și nu mă mai întorc? Le-aș lăsa singure pe Lauren și Olivia. Am nevoie de pastile mai puternice. O să discut despre asta cu omul-gândac. Doza de bere e rece în palma mea și sâsâie ca un șarpe atunci când o deschid. Iau trei castraveciori murați din borcan și îi tai în jumătăți pe care le ung cu unt de arahide. Sunt crocanți. E cea mai bună gustare și merge bine cu berea, dar nu mă pot bucura de ea.

Al doilea motiv de îngrijorare: zgomotul. Casa noastră se află în fundătură; dincolo de ea se întinde pădurea și atât. Casa din stânga e goală de o veșnicie; ziarul cu care au fost tapetate ferestrele s-a îngălbenit între timp și s-a vâlurit. Așa că în anii din urmă am lăsat garda jos. I-am permis lui Lauren să strige și să cânte. De acum înainte va trebui să meditez mai serios la asta. Doamna cu Chihuahua a auzit-o.

Sub masa din bucătărie s-au împrăștiat niște căcăreze negre. S-a întors șoarecele. Lauren încă plânge, dar mai domol, un semn bun. Muzica își face efectul. Sper că va dormi puțin, ca s-o trezesc la cină. Voi prepara mâncarea ei preferată: spaghete cu crenvurști.

Al treilea motiv de îngrijorare: cât timp o să-i mai placă spaghetele cu crenvurști? Cât timp voi mai reuși să o protejez? Lauren trebuie ținută permanent sub supraveghere. Copiii sunt ca un lanț care își stă atârnat de inimă sau de gât și de care ei trag în toate direcțiile. Lauren crește prea repede. Sunt conștient că toți părinții spun asta, dar e adevărat.

Liniștește-te! îmi zic în sinea mea. Uită-te la Olivia: ea s-a obișnuit în cele din urmă cu situația. Când era mică, alerga la ușă ori de câte ori se deschidea. N-ar fi putut supraviețui afară, dar tot voia să fugă. Acum a devenit mai înțeleaptă. Nu totdeauna ceea ce ne dorim e lucrul cel mai bun pentru noi. Dacă o pisică poate învăța atâta lucru, Lauren poate și ea. Cel puțin așa sper.

Ziua se apropie de sfârșit și după cină a sosit momentul când Lauren trebuie să plece.

- Pa, pisicuțo! îi spun.
- Pa, Tati! îmi răspunde ea.
- Ne vedem săptămâna viitoare.
- Dap.

Răsuște în mâini cureaua de la rucsac. Ei pare să nu-i pese, dar eu am detestat dintotdeauna partea asta a vizitei. Dar mi-am făcut o regulă din a nu arăta cât de supărat sunt. Pun din nou caseta. Vocea femeii șerpuiește prin aerul fierbinte al înserării.

Când am o zi proastă, *acum* și *atunci* încep să se amestece. În unele locuri din casă aud vocile lui Mami și Tati. Câteodată nu se pot decide care din ei să meargă la cumpărături și se ciorovăiesc. Alteori e clinchetul și zbârnâitul vechiului telefon cu disc din hol, și Mami sunând la școală ca să anunțe că sunt din nou bolnav. Și în alte dăți mă trezesc strigat să cobor la micul-dejun. Vocea ei e la fel de limpede ca un clopoțel. Și pe urmă se așterne tăcerea și-mi amintesc că nici unul dintre ei nu mai e. Au plecat. Și numai zeii știu unde.

Zei sunt mai aproape decât am crede. Trăiesc printre copaci, ascunși în spatele unor scoarțe atât de subțiri, încât le-ai putea deschide zgâriindu-le cu unghia de la un deget.

Olivia

ERAM OCUPATĂ CU LINSUL PĂRȚII DIN LABĂ CARE MĂ mânca atunci când m-a strigat Ted. Mi-am zis, La naiba, nu e deloc un moment bun! Însă am deslușit în vocea lui nota aceea, așa că m-am oprit din lins și am plecat să-l caut. N-a fost nevoie decât să merg acolo unde mă ducea coarda, care azi e de un auriu intens și strălucitor.

L-am găsit stând în picioare în camera de zi. Ochiul îi dispăruseră. „Pisicuțo”, a repetat el de nu știu câte ori. Amintirile se mișcau prin el ca viermii pe sub piele. În aer plutea tunetul. Era o zi foarte proastă.

Mi-am lipit trunchiul de el. S-a aplecat și m-a luat de jos cu mâini tremurânde. Răsuflarea lui îmi trasa brazde prin blană. Acum torceam lângă obrazul său. Atmosfera a început să se liniștească, amenințarea descărcării electrice slăbind și ea. Ted a început să respire mai rar. Mi-am frecat fața de fața lui și am lăsat emoțiile lui să mă inunde. Era dureros, dar suportabil. Pisicile nu țin la propriul confort.

— Mersi frumos, pisicuțo! a șoptit el.

Ați priceput, nu-i așa? Eram ocupată atunci când m-a strigat, și totuși m-am dus. DOMNUL mi-a dat această

misiune pe pământ, iar eu o îndeplinesc cu dragă inimă. Relațiile sunt afaceri foarte delicate. Trebuie să te străduiești zilnic ca să le întreții.

Doamna ted cântă un cântec de jale. Îi știi toate melodiile pe dinafară și îi cunosc ezitățile din voce, felul cum falsează un pic la o notă din cântecul acela despre prerii. Cântecul răsună tot timpul, zi și noapte, când Lauren nu e acasă. Cred că Ted simte nevoia companiei ei. Presupun că pisicile nu intră la socoteală, după părerea lui. Dacă aș fi ranchiunoasă, m-aș simți jignită din pricina asta. Dar toți tedii din lume tânjesc după afecțiune, așa că n-ai de ce să-ți faci sânge rău. Vorbesc așa, în general. Nu cunosc alți tedi în afară de Ted. Și presupun că și pe Lauren.

O să povestesc totul de la bun început. O să povestesc despre cum m-a găsit el pe furtună în ziua aceea când soarta ne-a adus împreună și coarda ne-a legat pentru totdeauna.

Îmi amintesc cum m-am născut. Nu eram, și pe urmă, pur și simplu, am apărut. Împinsă afară din căldură în frig, dând din lăbuțele slăbite, încâlcite în fire lipicioase de membrană. Pentru întâia oară am simțit atingerea aerului pe blană și pentru întâia oară am deschis gura și am strigat. Iar ea s-a aplecat deasupra mea, mare cât cerul. Limbă caldă, gură caldă pe gâtul meu. „Hai, pisi-cuțo, să plecăm de aici, să căutăm un loc mai sigur!” Mama-pisică. Ceilalți au fost lăsați de izbeliște în noroi. Nu supraviețuiseră trecerii. Formele moi cu care împărțisem bezna în toate lunile care trecuseră erau acum nemișcate, bombardate de picăturile de ploaie. „Hai odată!” Îi era frică. Îmi dădeam seama, deși eram foarte mică.

Furtuna dura probabil de mai multe zile. Nu știi câte. Ne-am mutat dintr-un loc într-altul, în căutare de căldură, de adăpost. Ochii încă nu mi se deschiseseră, așa că amintirile mele sunt legate de mirosuri și atingeri: locul moale de pământ unde dormeam sau miasma acră de șobolan. Blana ei pe nasul meu atunci când se încolăcea strâns în jurul meu și parfumul alunecos al frunzelor de tisă.

Ochii au început să mi se deschidă și am putut să întrezăresc vag lucrurile din jur. Ploua cu găleata și picăturile cădeau ca niște cuțite strălucitoare. Lumea se zgâlțâia din temelii și se cutremura. Altceva nu văzusem până atunci, așa că am crezut că tot timpul era furtună.

Am învățat să mă ridic pe lăbuțe și mai apoi să merg un pic. Am început să înțeleg că ceva era în neregulă cu Mama-pisică, undeva înăuntrul ei. Se mișca din ce în ce mai încet. Avea tot mai puțin lapte.

Într-o noapte ne-am găsit adăpost într-un șanț săpat de ploaie. Vijelia făcea rugii să se scuture și să plesnească. Mama-pisică m-a încălzit și m-a hrănit. Torcea. Scottea sunete tot mai slabe, iar căldura din corpul ei se pierdea treptat. Și pe urmă a rămas nemișcată. Frigul a început să mă pătrundă.

Am auzit un muget și m-a orbit o rază de lumină, nu cea tremurătoare venită de sus din cer, ci dintr-un cerc galben. Era ceva ca un păianjen de carne care licărea în ploaie. La vremea aceea nu știam ce este. Doar că m-a încercuit și m-a luat pe sus de lângă mama.

— *Ce o mai fi și asta?*

Un miros puternic de pământ ud emana din el. Manșetele înnorioate îi luceau. O fiară a scos un mormăit în apropiere. M-a pus înăuntrul fiarei. Ploaia lovea ca niște pietricele acoperișul metalic. M-a înfășurat în ceva

cald. Pătura era galbenă cu imprimeu de fluturi albaștri. Și reținuse mirosul cuiva pe care îl știam sau pe care tânjeam să-l cunosc. Deși, cum ar fi fost posibil? Încă nu cunoscusem pe nimeni.

— *Biată pisicuță, a spus el. Și eu sunt singur.*

I-am lins degetul mare.

Atunci a fost momentul când s-a întâmplat. O flăcăruie albă, molatică, i s-a aprins pe piept, peste locul unde presupun că îi e inima. Flăcăruia s-a transformat într-o coardă care s-a întins prin aer. Coarda s-a apropiat de mine. Am dat din labe și m-am zbatut. Dar mă ținea strâns. Am simțit cum lumina îmi încercuiește gâtul și mă leagă de inima lui. Nu m-a durut. Coarda ne-a legat. Nu știu dacă și el a simțit la fel – mi-ar plăcea să cred că da.

Pe urmă m-a dus în casa lui drăguță și caldă, unde pot dormi tot timpul și pot fi mângâiată. Nici măcar nu trebuie să mă uit la lumea de afară dacă nu vreau! Ferestrele sunt toate bătute în cuie. Ted a făcut din mine o pisică de apartament și de atunci nu a mai fost nevoie să-mi fac griji pentru nimic. Asta e casa noastră, numai a noastră, și nimănui nu-i e permis să intre. În afară de Noapte, desigur, de băieții verzi și de Lauren. Sinceră să fiu, de unii dintre ei m-aș lipsi.

Probabil că acum ar trebui să ne descriu și pe noi. Așa se procedează când povestești ceva. Dar îmi e greu s-o fac. Nu pot să-i deosebesc între ei pe tedii care apar la televizor. N-am idee ce detalii prezintă importanță. De pildă, pot să zic că pielea lui Ted al meu are un fel de culoare nisipie? Și că are petice de blană roșie pe față și o blană mai deasă pe cap, de o nuanță un pic mai închisă, ca a lemnului lăcuit?

Cât despre mine, Ted mă strigă „tu” sau „pisicuță”. Dar numele meu este Olivia. Și am o dungă albă subțire pe piept care îmi pune în valoare haina neagră ca tăciunele. Coada mi-e lungă și subțire ca o vergea. Urechile îmi sunt mari și late, cu vârful delicate. Și sunt foarte sensibile. Am ochii migdalați și verzi precum măslinile care se pun în cocteiluri. Așa că îmi închipui că sunt îndreptățită să afirm că sunt o pisică frumoasă.

Uneori formăm o echipă grozavă, dar alteori ne certăm. Așa merg lucrurile în lumea asta. Am auzit la televizor că trebuie să-i luăm pe toți – tedi sau pisici – așa cum sunt. Totuși, trebuie să stabilești niște limite. Pentru că limitele sunt importante.

Dar de ajuns pentru moment. Sentimentele sunt o chestie tare obositoare.

Mă trezesc din moțăială cu o tresărire, la auzul unui dangăt de clopot sau al unei voci ce strigă tare.

Clatin din cap ca să alung visul. Însă zgomotul persistă. O fi cineva micuț care cântă pe undeva? Nu-mi place ce aud. *EeeeeEEEEeeee!*

Mocheta portocalie arată grozav sub pernutele labelelor mele; e ca și cum aș călca pe niște ghemotoace mici și moi. Are culoarea soarelui care apune peste mare. Prin găurile din placaj, lumina se strecoară și acoperă pereții cu picățele. Pereții sunt vopsiți într-o nuanță odihnitoare de roșu intens. Și eu, și Ted considerăm că e o nuanță frumoasă. Suntem de acord în unele privințe! În camera asta se află fotoliul cu spătar rabatabil al lui Ted, cu pielea tocită și lucioasă pe tetieră și brațe. O bandă adezivă argintie acoperă gaura pe care a făcut-o în fotoliu cu un cuțit de friptură în timpul unei curse de dirtbiking. Îmi

place tot ce se găsește în încăperea asta în afară de două lucruri așezate pe polița de deasupra vetrei, lângă cutiuța muzicală.

Primul dintre lucrurile pe care le detest se numește păpușă rusească. Are înăuntru o versiune mai mică a sa și în interiorul ei o alta și mai mică, și tot așa. Ce chestie îngrozitoare! Păpușile alea sunt prizoniere. Mi le imaginez țipând cu toate acolo, în beznă, incapabile să se miște sau să vorbească. Păpușa are fața lată și zâmbește în gol. Pare foarte fericită să-și țină captivi copiii.

Al doilea lucru pe care îl detest este fotografia de pe poliță. În ea, Părinții se holbează din spatele sticlei. Îmi displace totul la poza asta. Rama e mare și argintie, decorată cu motive cu struguri și flori și veverițe. Așa scârbos! Fața veveriței pare să se fi topit, să se fi ars și înnegrit. E ca și cum cineva ar fi turnat argint topit peste niște ființe și l-ar fi lăsat acolo să se răcească. Dar partea cea mai rea e poza înrămată. Un lac negru și sticlos în fundal. Doi oameni stând în picioare pe o plajă cu nisip. Cu fețe ca niște găuri făcute în nimic. Părinții nu s-au purtat drăguț cu Ted. Ori de câte ori mă apropiu de fotografie, simt zvâcnetul gol al sufletelor lor.

Totuși, cutiuța muzicală îmi place. Femeia aceea micuță își întinde brațele atât de sus, de parcă ar vrea să ajungă la cer.

EeeeEEeee! Dangățul ascuțit de clopot nu vine dinspre Părinți. Le întorc spatele, îmi ridic coada și le arăt fundul.

Bicicleta roz zace în mijlocul podelei din camera de zi, cu roțițele ajutătoare învârtindu-se imperceptibil în gol. Lauren. Lauren este micul ted al lui Ted. Mirosul ei persistă în mochetă și pe brațul fotoliului, dar este slab.

Presupun că a plecat deja. Foarte bine! Doar că niciodată nu pune afurisita aia de bicicletă înapoi la locul ei. Ce Dumnezeii mă-sii! Of! Încerc mereu să zic „Dmz” în loc de... hm, hm, știți voi cine. Nu-mi place să iau numele Lui în deșert.

Când Lauren vine în vizită, mă duc la lada mea. Acolo pot gândi în liniște. E un loc întunecos și bun. Sunt sigură că DOMNUL n-ar fi de acord cu ceea ce sunt pe cale să afirm, dar uite că o zic: micii tedi sunt niște ființe îngrozitoare. Nu știi niciodată ce pun la cale. Iar Lauren are un soi de *tulburare de natură psihologică*; nu cunosc detaliile, însă se pare că ar avea de-a face cu purtarea necuviincioasă și zgomotoasă. Pisicile sunt sensibile la zgomot. Noi primim lumea prin urechile și nasurile noastre. Și prin ochi, firește.

Lada mea e așezată în bucătărie, lângă perete. Îmi lipesc urechea de partea ei rece și ascult, dar nu cred că zgomotul de scâncet vine dinăuntru. Ted și-a trântit din nou șuncile pe ea, așa că nu pot să intru. Ce enervant! Lauren a lăsat mâzgălituri peste tot pe tabla albă de lângă frigider. *Bla-bla-bla*, a scris într-un loc. Iar în altul: *Ted e Ted. Olivia e pisică*. Ce spirit de observație NEMAIPOMENIT! Fata asta o să ajungă departe. Frigiderul bâzâie ca de obicei și din robinet picură apă. Totuși, micul dangăt de clopot din urechile mele nu se potrivește cu niciunul dintre aceste sunete.

În ciuda țiuitului, în cameră totul e așa cum ar trebui să fie. Dulapurile sunt închise etanș. În spatele ușilor încuiate aud aparatele torcând încet. Telefonul mobil, laptopul, imprimanta. Toate mașinăriile astea par vii, și am mereu impresia că din clipă în clipă mi se vor adresa, dar nu se întâmplă niciodată.

Continuă, acel sunet mic ca de dangăt de clopot sau de voce ascuțită. Nu mașinăriile scot acest zgomot.

Urc la etaj. Îmi place să merg acolo. E un soi de loc superior. Îmi place și să dorm pe treapta de la mijlocul scării. Mă face să mă simt de parcă plutesc. Traversa care acoperă scara e neagră și mă confund ușor cu ea. Ted se împiedică de mine câteodată. Bea prea mult.

Sunetul nu pare să se amplifice ori să scadă pe măsură ce străbat camerele, și asta-i ciudat. Trec pe lângă ușa de la pod, ocolind-o pe departe. E un loc rău. Mă salt pe labele din spate pentru a apăsa pe clanța de la ușa dormitorului. Ușa cedează cu un *clic* puternic și se deschide larg. (Îmi plac ușile. Pur și simplu le ador.) Pe patul lui Ted sunt așezate cinci sau șase role de bandă adezivă. Le cumpără la metru. N-am idee la ce Dumnezeu îi trebuie. Ling banda. Are un gust lipicios puternic. Încă îmi sună molcom în urechi dangătul: *eeeeooooeee!* Dau din labe impacientată. Oare doar în imaginația mea sunetul e metalic și dogit, de parcă ar proveni de la o țeavă?

Intru în baie și sar pe chiuvetă ca să verific robinetele. Niciun sunet nu vine din ele în afara ecoului de aer din interior. Ling metalul și adulec depunerile de pe marginile chiuvetei. Ted nu e un ted prea curat. Baia lui nu arată ca băile de la televizor.

Ușa de la dulăpior e deschisă. Tuburile stau aliniată pe rafturi în șiruri lungi, maronii. Le mângâi cu vârful cozii, după care le împing un pic. Tuburile cad cu un zăngănit și pastilele se revarsă în cascadă din gurile lor. Roz, albe, albastre. Nu le închide niciodată cum trebuie pentru că au căpăcele de siguranță pe care nu le poate scoate atunci când este beat. Pastilele se amestecă între ele pe plăcile murdare de faianță. Două au căzut în băltoaca lăsată

după dușul de dimineață. Deja sângerează roz în apă. Împing o capsulă verde cu alb de-a curmezișul podelei.

EEEEeooooeee! Din nou cântecul cântat cu voce ascuțită. E un mesaj, o știu, un mesaj ce pare să-mi fie adresat numai mie. Dar nu mai am timp să reflectez la asta, fiindcă a sosit momentul să mă ocup de *ea*.

Sunt legată de Ted prin coarda de care v-am vorbit, și trebuie să am grijă de el, așa cum a fost vrerea DOMNULUI. Dar să știți că am și eu o viață numai a mea. Am anumite interese. Mă rog, este un fel de-a zice, de fapt, am un singur interes. Acum e vremea *ei* și e extrem de palpitant.

Cobor în goană scara și mă apropiu de fereastră, ocolind bicicleta roz și alegând un alt traseu, prin spatele canapelei, unde las urme de labe în praf. Nu mă pot abține: mă tem să nu întârzii, cu toate că știu că n-am cum. Dar cercurile de lumină sunt *exact* în unghiul potrivit pe pereți. Țopăi pe măsuța verde acoperită cu un macrameu. Dacă mă așez pe labele din spate și mă întind un pic în sus, ajung tocmai bine la gaura prin care se poate vedea strada prin micul stejar. Coarda argintie luminoasă rămâne agățată în urma mea în aer.

Celelalte găuri din placaj se află la înălțimea unui ted și nu pot ajunge la ele. Aici e singurul loc de unde pot arunca o privire afară. E o gaură mică, poate că nu mai mare ca o monedă de 25 de cenți. Mare lucru nu se vede prin ea; un trunchi de stejar strâmb, câteva ramuri golite de frunze iarna și, printre ele, vreo șaiszeci de centimetri de trotuar. În timp ce mă holbez prin gaură, cerul cenușiu cedează presiunii și zăpada începe să cadă ușor și silențios. Treptat, trotuarul dispare sub mantia albă și pe fiecare ramură de copac se așterne câte o dungă subțire de nea.

Asta, moneda asta mică, e tot ce cunosc eu din lume. Îmi pasă câtuși de puțin? Aș vrea să ies afară? Nici vorbă. Afară, pericolele pândesc la tot pasul. Pentru mine bucata asta de lume e de ajuns, atâta timp cât pot s-o văd pe *ea*.

Sper ca Ted să nu mute din loc măsuța cu macrameul. Este exact genul de lucru la care aș putea să mă aștept din partea lui. Dacă ar face asta, chiar că m-aș supăra rău de tot, și nu-mi place să fiu supărată.

Dacă nu vine, o să o aștept. Fiindcă, desigur, asta înseamnă iubirea. Răbdare și perseverență. DOMNUL m-a învățat asta.

Venirea îi este anunțată de mirosul care cade prin aer precum mierea ce picură de pe o felie de pâine prăjită. Se apropie pe după colț, pășind cu mersul ei grațios. Cum aș putea să o descriu? Este dungată, ca un tigrișor prăfuit. Are ochi galbeni precum coaja merelor golden coapte sau ca pipiul. Sunt tare frumoși ochii ei, asta vreau să zic. Ea e frumoasă în întregime. Se oprește și se întinde într-o parte și-n alta și își lungește labele negre și lungi. Clipește când fulgii de zăpadă i se aștern pe nas. Din gură i se ștețe ceva argintiu, poate o coadă. Un pește mic, de genul sardinei sau hamsiei. Mereu m-am întrebat ce gust ar putea avea peștele adevărat. Eu primesc nachos cu sos de brânză și resturi de nuggets de pui sau bucăți de antricoate expirate de la raionul de produse cu discount de la 7-Eleven. Iar când mi se face foarte foame, sunt nevoită să o rog pe Noapte să vâneze ceva pentru mine. (Urăsc violența de orice fel, dar nu eu am rânduit lumea, așa că, dacă nu am încotro, asta fac).

Sper că peștele tău e delicios, îi spun pe mutește pisi-cii. Mângâi placajul cu laba. Te iubesc! Vântul pornește să geamă, vârtejuri de zăpadă umplu aerul și ea dispare

ca un fulger negru cu auriu. Spectacolul s-a terminat. DOMNUL a dat, DOMNUL a luat.

De obicei, după ce o văd îmi place să rămân nemișcată, ca în transă. Dar vaietul acela mic a revenit și acum e și mai puternic. Îmi frec urechea cu laba până ce lucește și mă doare. Nu se întâmplă nimic. De unde naiba vine țiu-itul ăsta? OOoooooeeeeooooee, și tot așa. Cum să pot face ceva cu zgomotul ăsta care-mi răsună în ureche? E ca un ceas mic. Ba chiar mai rău de-atât, deoarece pare să ticăie înăuntrul meu, deloc dispus să se oprească. Gândul mă tulbură. Pentru ce bate ceasul ăsta mic? Ce oră anunță? Am nevoie de îndrumare.

Merg să-mi consult Biblia. Mă rog, acum e Biblia mea. Cred că i-a aparținut mamei lui Ted. Dar ea a plecat, și până când se va întoarce, nu mă dau în lături să o folosesc. Foile s-au subțiat și foșnesc la atingere ca petalele uscate de flori. Pe copertă, cartea e inscripționată cu auriu, care te face cumva să o privești pe furiș cu coada ochiului. Ted o ține pe o masă înaltă din camera de zi. Păcat de ea! Ted n-o deschide niciodată. Cartea s-a cam zdrențuit, dar trebuie să-mi arăt oricum devoțiunea.

Sar pe masă lângă carte. Partea asta e amuzantă, pentru că întotdeauna simt că sunt pe cale să mă prăbușesc. Tremur periculos atunci când execut saltul acesta în spațiu. Pe urmă împing cartea cu laba și-i dau un brânci peste marginea mesei.

Cade pe podea, deschisă, cu un bufnet puternic. Aștept, pentru că nu s-a terminat; câteva clipe mai târziu, casa se cutremură și un hureit se iscă în pământ. Prima oară când s-a întâmplat, am mieunat de spaimă și m-am ascuns sub canapea. Însă cu timpul mi-am dat seama că așa îmi vorbește EL mie, asigurându-mă că fac ceea ce trebuie.

Sar jos de pe masă, aterizând cu bine pe toate cele patru labe, și DOMNUL îmi îndreaptă ochii spre versetul pe care vrea să-l văd.

Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții, pentru că dragostea este din Dumnezeu și oricine iubește este născut din Dumnezeu și-L cunoaște pe Dumnezeu!

Tremur la justetea acestor vorbe. Îl iubesc pe Ted, o iubesc pe pisică, îmi iubesc casa și viața. Sunt o pisică norocoasă.

Când dau de un verset care îmi place – precum cel pe care tocmai ce l-am reprodus –, încerc să-l memorez. Însă e greu să ții minte fraze întregi. E ca și cum ai răsturna o cană cu bile pe o podea tare. Bilele o vor lua prin beznă în toate direcțiile.

Cartea asta nu e totuși decât un îndrumar. Cred că DOMNUL pisicilor este altul. Și preferă să ni se adreseze direct nouă. Pentru că noi nu privim lucrurile așa cum le privesc tedii.

Mă așez pe canapea într-o rază de soare. Întorc deliberat spatele Bibliei căzute, pentru ca Ted să creadă că n-am avut nimic de-a face cu ea. Huruitul acela îngrozitor s-a mai domolit cumva.

Și atunci, de ce continui să am o presimțire rea? Doar versetul biblic nici că putea fi mai optimist. În fine, ce vreau să spun e că secretul în viață e ca, atunci când nu-ți convine ce se întâmplă, să te culci la loc și să aștepti să se termine.